

Door de Poort

<http://www.nieuwetijdskind.com/door-de-enge-poort> - 23-06-2016

Lieve kinderen,

Willen jullie misschien even komen? Ik wil jullie graag een verhaaltje vertellen. Je mag zelf weten of je luistert of niet. Hier mag alles en alles is goed.

Heel heel lang geleden zei een bijzondere man dat de mensen die hem wilden volgen door de enge poort moesten gaan. Die man was eigenlijk heel gewoon, maar de mensen vonden hem bijzonder, omdat hij veel mensen hielp en hij hen herinnerde aan wie ze werkelijk waren. Veel mensen waren dat vergeten. Die mensen wilden ook graag zijn zoals hij was en hem volgen. Maar hij zei dus dat de enige weg daarvoor door de enge poort ging. Eng betekent hier overigens beangstigend en nauw. De weg naar de poort is nauw en de poort zelf is eng.

Het is geen echte poort, die binnen van buiten scheidt, maar een metafoor. Je kunt hem niet aanwijzen met je vingers en zeggen "daar is die". Die poort is namelijk altijd hier en ligt verborgen in het open zicht. Ja, die poort is het open geheim waar iedereen naar zoekt, maar toch weinigen lijken te vinden. Is het niet grappig, dat iets zo dichtbij is, dat vrijwel iedereen er overheen kijkt? Maar die poort is niet voor niets zo gemaakt. Mensen die niet zelf kijken zullen hem niet zien. En voor hele grote mensen is het niet mogelijk om door de poort te gaan. Die passen er niet door. Iedereen is welkom hoor, niemand wordt geweigerd door de poort. Maar het is nu eenmaal zo dat alleen mensen die weer heel klein geworden zijn, door de poort passen. Mensen die groot denken te zijn of mensen die juist groot willen zijn, die kunnen er met geen mogelijkheid in. Nee, ook niet als ze heel hard duwen of proppen. En nee, ook niet als ze net doen alsof ze heel klein zijn. De poort doorziet alles.

Waar de poort tot leidt?

Tot het Hof van Heden. Juist ja, daar waar jullie al verblijven. Waar we Nu zijn! In de pracht en praal. In de onschuld. In het onbezorgd spelen, ontdekken en ervaren. Daar waar de ogen schitteren en de giechels rollen. Waar vrij wordt gerend. En muziek gemaakt. En gedanst. En gecreëerd. Waar wordt geraakt en aangeraakt. Waar je de vogels hun mooiste liederen hoort fluiten en de bloemen hun mooiste kleuren tonen. Waar de zon en de maan één zijn. Waar de mensen stralen en er overal licht is. Waar het stil is. Sommige grote mensen hebben dit Het Paradijs genoemd, maar voor ons is het gewoon de speeltuin toch? Wist je trouwens dat deze tuin gemaakt is door Moeder en Vader? Helemaal voor ons! Ja, dat is wel heel erg lief. Dat komt omdat zij heel veel van ons houden. Tot de maan en terug? Nee joh, nog veel verder! Zó veel verder, daar zijn geen woorden voor. Wij hebben ook geen woorden nodig, toch? Taal is maar iets voor grote mensen.

Deze tuin was in eerste instantie ook alleen bedoeld voor kinderen, maar Vader en Moeder vonden dat alle mensen die heel graag terug wilden ook mochten komen. Mits zij door de enge poort kunnen natuurlijk. Hier is geen plek voor grote mensen. Dit is een plek voor kinderen. Wat zeg je? Oh ja, je hebt gelijk. Al die grote mensen zijn eigenlijk ook nog steeds kind. En ja, ook die mensen willen het liefste nog steeds gewoon geliefd, verzorgd en geleid worden. Ach lieverd ja, er zijn inderdaad geen verschillen. Wat ben je toch wijs!

Maar dat is dus wat ik bedoelde met dat mensen iets vergeten zijn. Eigenlijk kijken ze gewoon niet zo goed. Ze zijn nog steeds kind en ze zitten nog steeds de speeltuin, alleen denken ze. En dat denken zorgt ervoor dat ze dit hofje niet kunnen zien. Wat? Ja, je hebt weer gelijk: 'Ik voel' is ook maar een gedachte! Maar bijzonder eigenlijk hè? Dat er mensen zijn die niet in de tuin spelen, zoals jullie dat doen. Het is niet erg hoor, dat ze het niet zien. Die mensen zijn gehypnotiseerd en gewoon nog met andere dingen bezig. Iets met doelen of verlangens nastreven, geloof ik. En met doen en tijd enzo. Een hoop gedoe en lawaai in ieder geval. Is allemaal niet zo belangrijk, joh! Weet je, eigenlijk zijn die mensen een beetje verdrietig. Ze hebben het contact met de tuin verloren en proberen die leegte te vergeefs op te vullen met andere dingen. Maar je kunt niet vinden wat je nooit verlaten hebt. Misschien, heel misschien, op een dag herinneren ze zich een tuin en gaan ze ook op zoek naar de poort. Dat zal niet eenvoudig voor ze zijn, want dan moeten ze eerst de nauwe weg zien en als ze dan eenmaal bij de poort zijn passen er natuurlijk niet door. Ze zijn inderdaad nog te groot! Ze moeten eerst nog wat aangeleerde, overbodige ballast kwijt en weer klein kunnen zijn. En dat is eng voor grote mensen. Ze denken dat ze alles te verliezen hebben. Weer dat denken, hè?

Maar de poort staat altijd open, zien jullie dat? Voor iedereen staat de poort altijd open, niemand uitgezonderd. Inderdaad, daarom hangt het bordje 'Liefde' boven de poort. Kijk, daar zie je ze staan, al die mensen. En maar zoeken. Wat zijn het er veel hè? Het lijkt wel alsof de hele wereld aan de poort staat. Weet je hoe dat komt? Omdat wij zo hard erop kloppen iedere dag!

Kijk hé, daar komt weer iemand binnen. Wauw, wat is dat een mooie meneer, vind je ook niet? Zo blij als een kind! Hij geeft gewoon licht! En hij huilt. Dat mag hier gewoon. Je mag hier huilen. Van blijdschap, ontroering en opluchting, maar ook van verwarring, verdriet en pijn. Alles wat is mag er zijn. Het hoort bij leven. Leven! Dát is wat al die mensen zoeken. Alsof er een soort afgescheidenheid is tussen henzelf en het leven.. denken, denken, denken.

Let op, straks als die mooie meneer bekomen is van wat hij denkt dat hem overkomen is, komt hij hierheen en wilt hij met ons spelen. Of misschien gaat hij wel de tuin verzorgen. Of roepen hoe fantastisch het hier is. Misschien doet hij wel nét alsof er niets gebeurd is. Maar hij en wij weten wel beter, nietwaar? Kijk, hij zit op de schommel. Volledig doel-loos. Wat een pret!

Ik word altijd zó vrolijk om iemand door de poort te zien komen. En wat was hij welkom. Hij is zó welkom! Iedereen is zó welkom!

Lieve kinderen,

Er komt een dag dat ook jij dit hof, deze speeltuin, vergeet. Daar kun je absoluut niets aan doen. Jij bent en blijft onschuldig, het is gewoon hoe het leven dan verloopt. Het hoort er gewoon bij en de macht van de betoverde massa is erg groot. Zie het leven maar als een spelletje. Het is ook niet erg om te vergeten, want door te vergeten kun je je weer herinneren. Denk dan maar eens terug aan die blije meneer, hoeveel vrede en vreugde die weer vond. Hoewel het misschien soms wel zo zal lijken, zal je nooit de speeltuin verlaten. Geloof niets wat grote mensen je vertellen. Ze hebben geen flauw benul en kakelen gewoon na wat ze klakkeloos hebben overgenomen van anderen. Niets is wat het lijkt. Gebruik je eigen ogen om te kijken en je eigen oren om te horen. En mocht het even niet lukken, vraag om hulp. Er zijn nu vele mensen zoals die bijzondere, gewone man van heel lang geleden en het bestaan helpt je altijd te tonen wat je zien moet. Maar in alle eerlijkheid heb je niemand nodig. Het enige wat je hoeft te doen is je ogen te sluiten en stil te zijn. Daar is je poort en daar word je met open armen ontvangen.

Door het oog van de Naald

Logion 22: Van twee EEN maken

Uit: Het Thomas Evangelie

Vertaling volgens Bram Moerland

Het oog van Jezus viel op kinderen die werden gevoed.

Hij zei tot zijn leerlingen:

Deze kinderen die worden gezoogd

zijn als hen die binnengaan in het koninkrijk.

Zij zeiden tot hem:

Moeten wij zijn als deze kinderen,

om binnen te kunnen gaan in het koninkrijk?

Jezus zei tot hen:

Wanneer je de twee één hebt gemaakt,
wanneer je de binnenkant maakt als de buitenkant
en de buitenkant als de binnenkant
en het bovenste als het onderste,
en wanneer je het mannelijke en het vrouwelijke één maakt,
zodat het mannelijke niet meer mannelijk is
en het vrouwelijke niet vrouwelijk,
als je ogen maakt in plaats van een oog,
en een hand waar een hand is
en een voet waar een voet is,
en een beeld waar een beeld is
dan zul je binnengaan in het koninkrijk.